

El poble català parla, l'Estat monàrquic agredeix

Comunicat del PCE (m-l)

Encara que Rajoy i el seu equip s'encabotin a cloquejar el contrari, aquest diumenge hi ha hagut referèndum a Catalunya, i no sols en els col·legis electorals que han resistit l'assalt policial: els carrers també han estat un clam a favor del dret dels catalans a decidir el seu destí com a poble.

Després que fins i tot l'ONU advertís sobre els abusos que s'estaven cometent en les darreres setmanes, el món sencer ha assistit a l'espectacle de brutalitat d'una «democràcia avançada» que carrega amb pilotes de goma contra pacífics votants, tot produint prop de 800 ferits, almenys dos de gravetat. Com a conseqüència d'això, el règim monàrquic ja no pot continuar ocultant la seua natura fascistoide, herència directa del franquisme: un règim genocida, que començà i acabà matant i que unguí els borbó com a successors en la Caporalia de l'Estat.

Resulta ben evident que la responsabilitat per l'extrem a què ha arribat el conflicte català és de Rajoy i els seus sequaços. És cert que sectors de la burgesia catalana han utilitzat el moviment popular per l'autodeterminació com a cortina de fum, darrere de la qual amagar els seus casos de corrupció i la seua pròpia responsabilitat en la degradació de la situació social a Catalunya durant els darrers

anys; és veritat, també, que la petita burgesia catalana ha trobat en el nacionalisme –com tantes altres vegades en la història– l'agafador que buscava desesperadament davant de la prolongada crisi econòmica i la seua pèrdua d'estatus consegüent, i que a més a més ha aconseguit hegemonitzar tal moviment, malgrat que l'ajustat resultat en les darreres eleccions autonòmiques no aconsellava racionalment llançar-se per aqueix camí a *les braves*. No obstant això, ha estat l'enroc del règim en el seu conjunt, i no sols de Rajoy (qui s'ha vist acompanyat, en el seu encabotament aventurer, per la resta de partits “constitucionalistes” i el Poder judicial), qui ha aconseguit que els catalans hagin eixit en massa a decidir el seu futur; i ha estat la violència abocada pel règim la que ha aconseguit que avui hi hagi a Catalunya més independentistes que mai, i la que pot haver portat la situació a un punt sense retorn, per fer probablement definitiva la defecció de milions de catalans cap al que ells –i també, pel que s'ha vist, els partits del règim– identifiquen amb Espanya: la barbàrie, l'autoritarisme, l'agressió.

A això apunta la posició expressada per Rajoy al final de la jornada, en pretendre ignorar les votacions massives i justificar la repressió salvatge duta a terme per la policia. També l'exigència que surtin de l'escena els principals líders independentistes, com hem escoltat en els darrers dies, són pròpies de qui es creu vencedor, malgrat l'evidència en contra. La mateixa orientació s'entreveu en les declaracions del seu sagristà Rivera, qui ha pressionat cap a la recentralització («renovar el projecte comú de tots els espanyols», «no més privilegis als nacionalistes»...), que tan desitja l'extrema dreta que representa Ciutadans en esta qüestió. Una “solució” que no serviria més que per llençar més llenya al foc del conflicte obert, i que es recolza en el lamentable –i no obstant això, numèricament irrellevant– espectacle oferit durant la passada setmana per grups obertament feixistes en diferents ciutats, i també en el càlcul electoral més miserable. D'altra banda, és cert que Iceta ha defensat la negociació, però tant el PSOE com C's han mostrat un cinisme idèntic, en exigir noves eleccions autonòmiques –“votacions de veritat”, segons Rivera-, i gairebé la mateixa vilesa davant la repressió llançada per l'Estat.

Es pot preveure, per tant, que es produeixi una “fugida endavant”, tant per part dels independentistes –ja acabats de legitimar per la malaptesa i la brutalitat mostrades pel règim–, com pel Govern, que amb la seua resposta policial ha acabat pràcticament amb tota possibilitat d'una solució política al problema, atés que ja ni tan sols pot esgrimir una posició de força després de la seua derrota d'avui. I això, llevat que es donen pressions internacionals o –el que és poc probable, d'acord amb l'experiència històrica– de la gran burgesia catalana a favor d'una negociació, no pot suposar una altra cosa que empitjorar la situació: i no sols a Catalunya, sinó també en la resta de l'estat, si el règim no troba una resposta contundent a la seua política autoritària per part dels diferents pobles d'Espanya.

Tampoc no podem esperar res, per descomptat, de l'esquerra institucionalitzada. Si en el nostre comunicat del passat 19 de setembre afirmàvem que aquesta esquerra no té programa alternatiu al règim del 78, els fets d'avui ho han confirmat amb tota la seua cruessa. «El que fa el PP a la nostra democràcia em repugna», diu Iglesias. «Ha de ser la gent qui pose trellat», postil·la Errejón. I a ningú li queda clar quina és la proposta d'aquests oportunistes, llevat del recurs a la dimissió de Rajoy. Com si el problema fora d'aquest o d'aquell govern! No han repetit tots el mateix romanç, González, Zapatero, etc., etc.? És que la majoria parlamentària ha servit per acabar amb la Llei de Seguretat Nacional –que possiblement serveixi per acabar *de facto* amb l'autonomia catalana–, o amb la resta de les *lleis mordassa*?

Que el règim monàrquic hereu del franquisme és incapaç de donar una resposta democràtica al problema nacional català, ha quedat definitivament ratificat per les agressions d'aquest diumenge per a qui no en fos encara conscient. Que l'independentisme no resol els problemes de les classes populars catalanes, i per descomptat no atén els interessos del proletariat, resulta evident per poc que fem una ullada a les condicions de vida i de treball que han resultat de trenta anys de *Govern* nacionalista, al percentatge aclaparador d'ensenyament concertat o a l'aplicació amb què els mandataris catalans actuals han engegat aspectes de la LOMCE tan poc democràtics com els relatius a les prerrogatives dels directors.

No, la solució al problema nacional català, al de la qüestió nacional en el conjunt de l'estat i al de les condicions de vida de les classes populars passa per un canvi de règim a Espanya. Per descomptat que recolzarem el poble de Catalunya en la seua lluita per les llibertats democràtiques, tot incloent-hi el dret a l'autodeterminació, i contra la repressió que pugui encara abatre's sobre aquest poble germà. Però, alhora, continuarem lluitant per alçar un Front Popular republicà i antifeixista que, tot partint del rebuig contundent a la deriva feixistitzant de l'Estat, treballi en tots els àmbits i a totes les escales territorials per trencar amb el règim monàrquic de l'oligarquia, fins a fer realitat una República Popular i Federativa en què els diferents pobles puguin decidir sobre la seua relació amb la resta.

Cridem, per tant, totes les forces democràtiques a constituir taules per la democràcia, per la República i contra el feixisme, que donin curs a l'onada d'indignació i rebel·lia amb què els pobles d'Espanya comencen a respondre davant la barbàrie de l'Estat monàrquic.

Madrid, 1 d'octubre de 2017

Partit Comunista d'Espanya (marxista-leninista)

Secretariat del Comitè Central

